

2023. március 6-10.

Projekt célja: A gyermekek közötti szociális kapcsolat építése, elmélyítése, csoportos és páros feladatokkal. Saját és a társak érzelmeinek felismerése. Újonnan érkező kiscsoportos fiú befogadása.

Fejlesztési területek: Együttműködés, érzelmek felismerése és kifejezése, tolerancia, önkontroll, nagymozgások, finommotorika fejlesztése.

Játék	Munka jellegű tevékenység
<ul style="list-style-type: none">Hogy érzed magad? <p>Minden reggel érkezéskor a gyermekek a jelüket ahhoz a fejhez teszik, ami legjobban jellemzi a hangulatukat.</p> <ul style="list-style-type: none">Tedd egymásra a poharakat gumis játék. <p>Egy befőttes gumira, négy zsenília van rákötve. A gyermekek csak a zseníliához érhetnek, és így kell a műanyag poharakat egymásra pakolniuk.</p> <p>Differenciálás</p> <p>Nagycsoportos: Négy gyermek dolgozik össze</p> <p>Kiscsoport: Páros feladat</p>	<ul style="list-style-type: none">Önálló reggelizés (vajazó kés használata, kancsóból tea töltés)Öltöző szekrények rendben tartásaJátékok elpakolásaÁgyazás, ruhák összehajtogatása
Verselés, mesélés	Rajzolás, festés, mintázás, kénimunka
<p>Vers:</p> <ul style="list-style-type: none">Tamkó Sirató Károly: Törpetánc <p>Mese:</p> <p>Grimm legszebb meséi:</p> <ul style="list-style-type: none">Holle anyóA három testvérA macska meg az egér barátsága	<ul style="list-style-type: none">Eper készítés kézlennyomatbólVicces száj készítéseTedd boldoggá a másikat- karkötő készítés (tésztából, gombból, szívószálból, gyöngyökből) <p>Mindenki húz egy jelet, és a húzottjának kell karkötőt készítenie.</p>
Ének, zene, énekes játék, gyermektánc	Mozgás

mondóka

- Éni, péni...

Mondóka ismételtetése ritmus tapsolással

Ének:

- Ennek a kislánynak ... ÉNÓ. 95.

Körjáték eljátszása

- Töröm töröm... ÉNÓ 94.

A kalácsot minden gyermek valakinek „tovább adja”

Differenciálás

Nagy csoport: Egyedül éneke, ha nála van a kalács

Kiscsoport: Vele együtt éneklünk, csak a végén a társa nevét éneklünk egyedül

- Zöld paradicsom... ÉNÓ 181.

Nagy csoportos ének

- Aki nem lép... ÉNÓ 82.

Ezzel a dallal már a következő hétre készülünk elő. Az egyszerre menetelés fejleszti az együttműködést.

Differenciálás:

Egy nagy és egy kicsi felváltva állnak a sorban, így a kisebbnek mindig lesz a közelében valaki, akit figyelhet.

- Koszorú... ÉNÓ 100.

Differenciálás:

Ha nagy csoportos a kitaláló a kérdező elváltoztatja a hangját.

Kiscsoportos esetén a saját hangján kell megszólítani.

- Trambulín, egyensúlyozó játékok használata a szabadjáték alatt.
- Gyerek jóga
- Páros gimnasztika feladatok: biciklizés, terpeszülésben nyújtás, sőtörés
- Terpeszfogó- a két fogó nem engedheti el egymás kezét
- Kígyó, százlábú, hernyó mozgás utánzás csapatokban.
- Kört alkotva mindenki átbújik a karikán egymás kezét fogva

<ul style="list-style-type: none"> • Húzz, húzz... ÉNŐ 75. <p>A mozgás foglalkozás gimnasztika részénél építem be.</p>	
<p>Külső világ tevékeny megismerése</p>	
<ul style="list-style-type: none"> • Napok ismételése <p>A körben mindig megbeszéljük, hogy milyen nap van. Nagycsoportosokkal Bumm játék. pl: a szerda helyett mindig bummot kell mondani.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Több kevesebb, legtöbb legkevesebb felismerése <p>Számláld meg hányan vagyunk a csoportban? Hány lány, hány fiú? Melyik a több? Számláld meg a jeleket, hogy ma reggel hányan érkeztek boldogan, mérgesen stb... Melyik a legtöbb, legkevesebb?</p> <ul style="list-style-type: none"> • Érzelmek felismerése, megnevezése, dramatizálása <p>Képek alapján felismerik, megnevezik az érzelmeket, majd két csoportra bontják, melyik érzést szereted, és melyiket nem?</p>	
<p>Beszélgető kör</p>	<p>Nagycsoportosok feladata</p>
<ul style="list-style-type: none"> • Ölelő kör • Plüss adogatós játék nevekkel, jelekkel <p>pl.: A maci nem nálam van, hanem Jankánál. A maci nem nálam van, hanem a vakondnál.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Mi volt a legjobb dolog a hétvégén? Mikor voltál a legboldogabb? 	<ul style="list-style-type: none"> • Csabay Katalin: Lexi iskolás lesz feladatfüzet

Melléklet:

Holle anyó

Élt egyszer egy özvegyasszony, annak volt két lánya: az egyik szép és szorgos, a másik csúnya és lusta. Az özvegy sokkal jobban szerette a csúnya lustát, mert az édeslánya volt. Minden munkát a másíknak kellett végeznie, az volt Hamupipóke a házban. Ott ült szegény napestig a kút mellett az úton, és font, egyre font, míg csak a vér ki nem serkent az ujjából. Egyszer aztán úgy megvágta az ujját a szál, hogy az orsó is csupa vér lett tőle. Le akarta mosni a kútnál, de az orsó kicsusszant a kezéből, és beleesett a vízbe. A lány sírva fakadt, hazaszaladt a mostohájához, s elpanaszolta neki, mi történt. Az meg, ahelyett hogy megszánta volna, kegyetlenül ráripakodott: - Ha beleejtetted, szedd is ki belőle! Szegény lány visszament a kúthoz, nem tudta, mitévő legyen; félelmében végül is az orsó után ugrott. Elvesztette az eszméletét, s mikor aztán magához tért, egy szép, napfényes, virágos mezőn találta magát. Elindult, ment, mendegélt; egyszer csak egy kemencéhez ért. A kemence tele volt kenyérrel, s a kenyerek azt kiabálták: - Húzz ki hamar! Húzz ki hamar, mert megégek! Már régen kisültem! A lány nekilátott, és szép sorjában mind kiszedte őket a lapáttal. Aztán továbbment; ment, mendegélt, míg egy almafához nem ért. A fa tele volt almával, és azt kiabálta: - Rázz meg! Rázz meg! Minden almám megérett már! A lány megrázta a fát, hogy csak úgy hullott a sok alma, mint a zápor. Addig rázta, míg az utolsó szem is le nem hullott róla. Akkor az egészet szépen kupacba rakta, és továbbindult. Ment, mendegélt, végre egy házikóhoz ért. A házikóból egy anyóka kukucskált ki barátságosan, de olyan hosszú foga volt, hogy a lány megijedt, és el akart szaladni. Az öregasszony azonban utána kiáltott: - Ne félj tőlem, kedves lányom! Maradj nálam; ha minden munkát rendben elvégzel a háznál, jó sorsod lesz. Csak arra vigyázz, hogy jól megvesd az ágyamat, jól fölrázd a párnámat, hadd szálljon a pihéje; olyankor hó hullik fönt a világban. Én vagyok Holle anyó. Az öregasszony olyan szépen rábeszélte, hogy a lány végül is összeszedte bátorságát, ráállt a dologra, és beszegődött hozzá. Mindent megtett a kedve szerint, az ágyát is mindig jól fölrázta, csak úgy szálltak a pihék, akár a hópelyhek. De jó dolga is volt ám az öregnél! Soha egy rossz szót sem hallott, s ehetett, amennyi jólesett neki. - Evett is eleinte jó étvággyal; hanem aztán valahogyan ízét veszttette a falat a szájában. Egyre kedvetlenebb, egyre szomorúbb lett. Eleinte maga sem tudta, mi leli; hanem utóbb, mikor már jó ideje szolgált Holle anyónál, ráeszmélt; hogy hazakívánkozik. Hiába ment itt ezerszer jobban a dolga, mint otthon, mégiscsak mindig ott járt a gondolata a messzi kis falusi házban. Végül aztán már nem bírta tovább, odaállt szépen Holle anyó elé, és azt mondta neki: - Elfogta a szívemet a honvágy, nem maradhatok tovább nálad. Tudom, százszor jobb sorsom van itt, mégis azt mondja a szívem: vissza kell mennem az enyéimhez! - Tetszik nekem, hogy hazavágyol - felelte az öreg -,

ebből is látszik, hogy derék, hűséges teremtés vagy. És amiért olyan becsülettel szolgáltál, én magam viszlek fel a fenti világba. Azzal kézen fogta, és egy nagy kapuhoz vezette. - Innét most már mehet magad is - mondta -, ez a kapu egyenest a falutok határába nyílik. A kapu kitárult, s abban a pillanatban, ahogy a lány átlépett rajta, sűrű aranyeső hullott rá a magasból, és az arany mind ott ragadt a ruháján; fénylett, csillogott az egész lány tetőtől talpig. - Ez a fizetség a szorgalmadért! - kiáltotta Holle anyó a kapun át, és még a kútba esett orsóját is kidobta utána. A két kapuszárny dördülve becsukódott, s lám a lány, amint körülnézett, ott találta magát a falujuk határában, nem messze az anyja házától. Gyorsan útnak eredt, sietett haza boldogan. Ahogy befordult az udvarukra, a kút kávájáról meglátta a kakas és nagyot rikkantott: Kukurikú! Mi történt? Aranyos lányunk hazatért! A lány bement a házba, és mert talpig arany borította, az anyja is meg a testvére is szívesen fogadta. Ő meg elmesélte, mi történt vele. Mikor a mostohája meghallotta, hogyan jutott a nagy gazdagsághoz, nagyon szerette volna, ha a csúnya, lusta lányának is ilyen szerencséje akad. Kiküldte hát fanni a kúthoz, a lány meg bedugta a kezét a túskebokorba, összeszúratta az ujját a tövisekkel, bevérrezte az orsót, bedobta a kútba, és utána ugrott. Ő is a szép mezőn tért magához; azon az ösvényen indult el, amelyiken a másik lány járt. Amint a kemencéhez ért, kiabálni kezdtek a kenyerek: - Húzz ki hamar! Húzz ki hamar, mert megégek! Már régen kisültem! De a lusta lány azt felelte: - Hogyisne! Hogy összepiszkoljam magamat! Az továbbment. Csakhamar az almafához ért. - Rázz meg! Rázz meg! Minden almám megérett már! - kiáltotta az almafa. - Hogyisne! Hogy a fejemre essék egy alma! - felelte a lány, és továbbment. Odaért Holle anyó házához, de egy cseppet sem ijedt meg az öregtől, mert már tudta, milyen nagy foga van, és tüstént elszegődött hozzá. Az első nap erőt vett magán, szorgoskodott, és ha Holle anyó mondott neki valamit, rögtön megtette, mert egyre csak a sok aranyra gondolt, amit majd kapni fog tőle. A második napon azonban már lustálkodott egy kicsit, a harmadikon meg már alig akart fölkelni reggel. Holle anyó ágyát sem úgy vetette meg, ahogyan kellett volna; nem rázta föl a dunnát, hogy a pihék szétszálljanak belőle. Az öreg végül is ráunt, és kiadta az útját. A lusta lány cseppet sem búsult rajta, hogy a dolog így fordult; most jön majd az aranyeső - gondolta magában. - Holle anyó őt is a kapuhoz vezette; hanem amikor a lány kilépett rajta, arany helyett egy jókora üst szurok zúdult a nyakába. - Ez a fizetség a szolgálatodért! - mondta Holle anyó, és becsukta a kaput. A lusta lány hazament; tetőtől talpig szurkos volt, s amikor a kakas meglátta a kút kávájáról, nagyot rikkantott: Kukurikú! Mi történt? Szutykos lányunk hazatért! A szurok pedig rajta ragadt élete végéig.

A három testvér

Volt egyszer egy igen-igen szegény ember. Semmije nem volt a világon a három fián meg a parányi házacskáján kívül.

Ezt a kis házat mind a három fiú szerette volna örökségül kapni. Az apa azonban egyformán kedvelte mindegyik fiát; nem tudta, mitévő legyen, hogy se meg ne rövidítse, se meg ne szomorítsa egyiküket sem. Igaz, eladhatta volna a házat, és árát szétoszthatta volna a gyerekek közt, de erre sehogyan sem tudta rászánni magát. Itt élt az apja, itt a nagyapja, sőt még a déd- meg az ükapja is, tőlük örökölte ezt a hajlékot, azért ragaszkodott annyira hozzá.

Addig-addig töprengett, míg végül egy jó gondolat ötlött az eszébe.

- Próba szerencse, menjetek el világot látni - mondta a fiúknak. - Tanuljatok valami jó mesterséget. Ha visszatértek, azé lesz a ház, akinek a legjobb lesz a mesterműve.

A fiúk szívesen ráálltak a dologra.

- Én patkolókovács leszek - mondta a legidősebb.

- Én borbély - mondta a középső.

- Én meg vívómester - mondta a legkisebbik.

Kitűzték a napot, amikor ismét találkoznak a szülői házban, aztán búcsút vettek az édesapjuktól, megölelték egymást, és ment ki-ki a maga útjára. Mindegyik derék mestert talált és jól kitanult nála.

A kovácsnak az lett a dolga, hogy a király lovait patkolja. Míg az üllő pengett, míg a vas szikrája hullott, s míg a patkót a ló lábára fölverte százszor elmondta magában: "Most már semmi hiba nem lehet: tiéd lesz a ház!"

A borbély reggeltől estig csupa előkelő urat borotvált, s ahogy a habot verte, ahogy a borotvát fente, egyre csak azon járt az esze, hogy a házat senki más nem kaphatja meg, csakis ő.

A harmadik fiú egy híres-neves vívóhoz került. Eleinte meg-megtáncoltatták, de ő összeszorította a fogát, és egy percre se vesztette el a bátorságát. "Ha egy-két vágástól megijedsz, sosem nyered el a házat!" - biztatta magát, és meg is tanult mindent, amit abban a mesterségben megtanulni lehetett.

Letelt a kiszabott idő; a testvérek hazatértek az apjukhoz.

- Mesterek vagyunk mind a hárman - mondták -, de hogyan mutathatnánk meg, mit tudunk?

Összeültek, és tanakodni kezdtek. Amint tanakszanak, látják, egy nyúl üget feléjük a mezőn.

- No, ez éppen kapóra jön! - mondta a borbély. Kapta hamar a tálat, szappant, ecsetet, szaporán habot vert, csak úgy futtában beszappanozta és megborotválta a nyulat, mindössze a pofaszakállát hagyta meg.

- Ez már igen - mondta az apjuk -, ilyet még nem láttam! Ha a másik kettő nem tesz túl rajtad, tiéd lesz a ház.

Nem sok idő múlva egy uraság robogott arra a hintóján.

- Ide nézzen, édesapám, mit tudok én! - kiáltotta a kovács.

Kapta a szerszámait, a hintó után vetette magát, s akárhogy vágattak a lovak, mind leszedte róluk a régi patkót, s újat vert a lábukra, csak úgy futtában.

- Derék legény vagy - dicsérte meg az apja -, látom, te is jól érted a mesterségedet. Igazán nem tudom, melyiktek érdemli meg jobban a házat: a bátyád vagy pedig te.

Kint álltak a ház előtt, s éppen megeredt az eső. A legkisebbik fiú nem szólt semmit, csak kihúzta a kardját, és forgatni kezdte a fejük fölött, olyan gyorsan, hogy egyetlen esőcsepp nem sok, annyi sem esett rájuk. A zápor egyre jobban nekieredt, most már úgy zuhogott, mintha dézsából öntenék; a fiú forgatta, forgatta a kardot, hogy csak úgy suhogott a levegőben; ők meg álltak mellette, és olyan szárazak maradtak, mintha az eresz alá húzódtak volna.

Mikor a zivatar elvonult, és a fiú leeresztette a kardját, azt mondta az apjuk:

- Itt nincs vita, édes fiam: tiéd a ház.

Ez ellen a másik kettőnek sem lehetett szava. De mert jó testvérek voltak, és szerették egymást, együtt maradtak, ott űzte mindegyik a maga mesterségét a régi kis házban: a kovács patkolt, a borbély borotválta, a vívómester pedig vívni tanította a legényeket. Így éltek békében, boldogan, míg meg nem haltak.

A macska meg az egér barátsága

Egy macska megismerkedett egyszer egy egérrel, s addig-addig mondogatta neki, hogy így meg úgy szereti, míg az egér rá nem állt, hogy egy házba költöznek, és közös háztartást vezetnek. - Hanem télire készletet kell ám gyűjtenünk, különben felkopik az állunk - mondta a macska. - Neked, egérke, különben is vigyáznod kell, hová dugod az orrodát, még utóbb beleesel valami csapdába! A jó tanácsot tett követte: vettek egy kis bödön zsírt; csak azt nem tudták, hová dugják. Hosszas töprengés után azt mondta a macska: - Nem tudom, hol lehetne jobb helyen, mint a templomban, onnét ugyan senki el nem meri lopni; letesszük az oltár alá, s addig hozzá sem nyúlunk, míg a szükség rá nem kényszerít. Biztonságba helyezték hát a bödönt; de kis idő múlva nagy étvágya támadt a macskának a zsírra, s így szólt az egérhez: - Hallod-e, egérke, nénemasszony meghívott keresztkomának, gyönyörű cicája született, szép fehér zsemlefoltos, azt kell keresztvíz alá tartanom. Adj nekem kimenőt mára, viseld gondját egyedül a háznak. - Csak menj isten nevében - felelte az egér -, s ha valami jót eszel, gondolj rám. Magam is innék egy gyűszűnyi áldomást a keresztelői aszúból! Persze egy árva szó sem volt igaz az egészből; a macskának nem volt se nénjeasszonya, se keresztapának nem hívták meg. Ment egyenest a templomba, odaosont a bödönhöz, nyalni kezdte a zsírt, mind lenyalta a fölét. Mikor jóllakott, sétált egyet a háztetőkön, nézelődött, szemlélődött, aztán leheveredett, elnyúlt a napon, s nyalta elégedetten a bajuszát, valahányszor eszébe jutott a zsírosbödön. Nem is ment haza előbb, csak estefelé. - No, megjöttél? - fogadta az egér. - Biztosan jól mulattál. - Megjárja - felelte a macska. - Hát a kicsinek mi lett a neve? - tudakolta tovább az egér. - Lefölét - vetette oda kurtán a macska. - Lefölét?! - kiáltott föl ámulva az egér. - Furcsa név, életemben ilyen nem hallottam még. Vagy a ti családokban talán szokásos? - Furcsa, nem furcsa, semmivel sem rosszabb holmi Morzsafalónál, ahogy a te keresztkölykeidnél járja - vágta el a vitát a macska. Nem sokkal ezután megint csiklandozni kezdte a macska ínyét az étvágy. - Igazán megtehetnéd újra a kedvemért, hogy egyedül viseled gondját a háznak - mondta -, engem megint keresztkomának hívnak, nem utasíthatom vissza, olyan szép fehér sáv van a cica nyakán! A jóságos egérke megint beleegyezett a macska meg elosont a kertek alatt, belopódzott a templomba, és félig kinyalta a zsírosbödönt. "Hiába, mindig az esik a legjobban, amit maga eszik az ember" - mondta, és szerfölött elégedett volt a napi munkájával. Ahogy hazaért, kérdi az egér: - Hát ennek a gyerekeknek ugyan mi lett a neve? - Befelét - felelte a macska. - Hogy mondod? Befelét? Életemben nem hallottam még ezt a nevet; fogadjunk, hogy nincs is benne a kalendáriumban! Hanem a macskának csakhamar újra összefutott a nyál a szájában, valahányszor

a bődönre gondolt. Három az igazság - mondta az egérnek - megint keresztelőre hívnak, a kicsi fekete, mint a szurok, csak a macska fehér, de azon kívül aztán egy szál nem sok, annyi fehér szőre sincsen, az ilyesmi nagy ritkaság, minden szent időben egyszer ha megesik. Ugye, elengedsz? - Lefölét! Befelét! - mormogta az egér. - Olyan fura nevek, annyit tűnődöm rajtuk. - Mert folyton itthon kuksolsz a szürke háziruhádban, hagyod, hogy a hajad a nyakadba nőjön, és képzelődöl - felelte a macska. - Így van az, ha valaki ki sem teszi a lábát a szobából. Míg a macska odajárt, az egér kitakarította, rendbe tette a házat. A pákosztos macska meg ezalatt kinyalta mind egy cseppig a zsírt a bődönből. "Addig úgyszincs nyugta tőle az embernek, amíg mindet meg nem ette" - mondta magában, és csak késő este tért haza, kövéren, jóllakottan. Az egérnek az volt az első dolga, hogy a harmadik keresztfiú nevét tudakolta. - Biztosra veszem, hogy ez sem fog tetszeni neked - felelte a macska. - Úgy hívják, hogy Cseppetsem. - Cseppetsem! - kiáltotta az egér. - Ez a legmeghökkenőbb név valamennyi közt, még sosem találkoztam vele nyomtatásban. Cseppetsem! Vajon mit jelent ez? Fejét csóválta, összegömbölyödött, és lefeküdt aludni. Ettől fogva senki nem hívta többé keresztkomának a macskát. És nemsokára beköszöntött a hideg tél, odakint már nem akadt semmi ennivaló. Akkor az egérnek eszébe jutott a macska bölcs tanácsa. - Gyereünk, barátom - mondta neki -, keressük meg a bődönünket, eddig megőriztük, bezzeg most jólesik majd! - Az igaz - felelte a macska -, jólesik majd neked, akárha az ablakot nyalogatnád. Útnak indultak, s ahogy odaértek a templomba, ott volt a bődön a helyén, csakhogy üresen. - Ó, most látom csak, mi történt, most derül ki, milyen barátom vagy! - kiáltotta az egér. - Azzal, hogy keresztelőre mégy, fölfaltad az egészet, előbb le a fölét, aztán be a felét, végül nem hagytál... - Nem hallgatsz! - rivallt rá a macska. - Ha még egy szót szólsz, bekaplak! - ...cseppet sem - mondta a szegény egér, mert már a nyelvén volt, s akarta, nem akarta, kiszaladt a száján. A macska utána ugrott, de az egér gyorsabb volt, elszaladt. Azóta is vigyáz, hogy a macskával ne találkozzék.

Tamkó Sirató Károly: Törpetánc

Fenn a hegyen,
körbe-körbe,
Túztáncot jár
három törpe.

Rátiporva
kőre, rögre,
azt huhogják
megpörögve:

Hipp,-hopp,
hepe,-hupa,
avar,-muhar,
jaj, de puha!

Zeng a daluk
mindörökre,
Törpe bögre,
görbe bögre.

Ötletek:

